

Justícia Social

El socialisme és la civilització

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Emile de Girardin

40 GESTORS, 40!

Editorials

Gestores governatives

Ja ha sortit la gestora. Els quaranta — o quaranta-un, o cinquanta, perquè la xifra de gestors és tan capriciosa com tot el conjunt — gestors de Barcelona, i els molts altres que hi ha en va havien perdut les esperances de fer partir una mica d'enveja als pobres aspirants refusats. Han sortit per carambola, sense atendre a la llei, ni a l'antiga, ni a res, però ja han sortit.

No hem de comentar la disposició que els designa, ni les incongruències que conté. La cosa no s'ho val. Basta dir que l'article primer i el segon es contradueixen en la lletra i en el sentit; que el nombre de gestors no correspon al nombre de consellers que determina la llei municipal catalana — vigent sempre — ni tampoc al que fixa la llei antiga, i que han fet nomenaments de pura fórmula — que ni arriba a tenir la categoria de manobra política — a favor de consellers hostils adscrits a partits d'oposició sense comptar amb la consentida ni d'opellets comissions ni d'equívocs paravis.

El cas més curiós i més trist, és el de la Lliga. Han acceptat amb una gràcia allò que, democràticament — nosaltres som els primers de reconèixer-ho — els propocava per dret propi, suposant que fos lícita la suspensió dels consellers de les esquerres. I ara hi hauran de fer el paper galdós d'espectadors impotents, o de comparats, amb la Ceda, els agraris i els radicals típics que introduïren al municipi el senyor Pich amb el seu decret extraordinari. No els valdrà, després, dir que ells no hi tenien responsabilitat, que eren minoria, etc. És el joc de sempre, i aquesta vegada no conjuga gaire amb la lleialtat que tingué totthora amb ells, fins a l'últim moment, l'Ajuntament del senyor Pi i Sunyer, ni amb la posició d'alguns dels flamants gestors que hi correspongueren encarregant-se, com a letrats, de la defensa d'alguns consellers de la majoria processats i destituits pel fur de guerra. Si haguessim de buscar precedents per a donar una idea al lector d'allò que els pot ocórrer temps a venir, buscaríem el cas del senyor Anguera. Ell podrà ésser, si tant voleu — que ja és suposar — l'home més digne del món i el català més integre, però per aced o bé per omissió és també responsable de tot el que va fer el seu govern i de totes les accions, fins les més lleïgues, dels altres ministres. Entesos? I un altre precedent: Lluís Companys, en caure la Dictadura, no volgué formar part de l'Ajuntament autòcton, malgrat que en dret hi corresponia. Ell només volgué entrar a l'Ajuntament en nom del poble, i quan ho féu, el 14 d'abril, era per proclamar la República Catalana. Contra els que han posat posar en dubte el seu desinterès, aquella abstenió és un argument definitiu.

No cal que expliquem el programa dels nous gestors. Quant als de Barcelona — que en això també dona la pauta — no cal que en els nous d'un a un hi ha la tota ca. La Lliga, el P.S.O.E., els agraris i els radicals, els fabricants i els propietaris — el fabricant i el propietari Fabra (més propietari urbana), en Roldós de Las Noticias, l'Ulled, etc. —, no redites anònims i patriotes; els agraris idem; el federal (?) Bastida del Passeig de Gràcia, que oficialment figurava a l'esquerra no fa pas gaire (per què serà que algú que no sap què dir-se en política sempre té el recurs de declarar-se federal?); l'ex-caic pupi de Granollers, que potser ni és veí de Barcelona, Torres; i el senyor Carandell; en Sala dels banquets esquerristes, aquell que penja trompes d'elefant daurades a les columnes dels seus establiments (vejam si ens farà reformes d'aquestes!), i els «tècnics» de consuelud.

Un avís molt important del C. E.

Per simple designació governativa, molts Ajuntaments de Catalunya han estat posats en mans de comissions gestores, en les quals predomina, naturalment, els partits que no es van solidaritzar amb la revolució d'octubre. Alguns companys nostres, que ostenten legalment la investidura de consellers municipals o de suplents, elegits sols, en llista del Partit, o bé en col·lació amb esquerres liberals o amb altres grups obrers, s'han vist sorpresos amb la inclusió del seu nom entre la relació dels afavorits ara. No cal dir que no accepten l'honor que els fan, i que tots els companys que es trobin en el cas d'haver estat designats en aquesta forma, a qualsevol municipi de Catalunya, han de renunciar al favor governatiu esperant el moment de reintegrar-se a llur càrrec amb plenitud dels seus drets.

Referint-nos concretament al municipi de Barcelona, per al qual pretenim designar el nostre company Ramon Palomes i Tudó, afegint que no havia estat perseguit pels esdeveniments d'octubre i s'havia mostrat dis-

Salutacions al President de la U.S.C.

Amb motiu de la diada del Primer de Maig, el company President de la Unió Socialista de Catalunya, Joan Comorera, reclió a la presó de Madrid amb la resta del Govern de Catalunya, va rebre molts telègrams, cartes i comunicacions diverses saludant en ell la representació de la classe treballadora a l'esmentat Govern.

conforme amb ells, hem de fer constar:

1. er. Que cap dels partits que constitueixen la majoria consistorial de Barcelona, de coalicó d'esquerres, no accepta designacions governatives, sinó que reclamen el restabliment de les autoritats legals.

2. on. Que l'esmentat company Ramon Palomes i Tudó, membre d'aquest C. E., el qual fou elegit conseller suplent en les eleccions de gener del 1934, no és cert que no hagi estat perseguit pels fets d'octubre, puix que encara es troba amb altres companys a la disposició d'un jutge, ni que s'hagi mostrat disconforme amb el Govern de Catalunya, puix que un Partit disciplinat com el nostre ha d'estar sempre d'acord forçosament amb allò que fan els seus representants en compliment d'acords autoritzats.

que això és «pacificar los espíritus», «velar por la economía nacional» i «sacrificarse por la patria». I a la llei i als obrers que els parteixi un llamp. Encara que es confirmin les sentències, ja s'ho faran per cobrar.

Comissions a Madrid

Tornem a viure una època daurada del centralisme perturbador. Per un tres i no res, van i vénen comissions entre Barcelona i Madrid, amb reclamacions, plans, queixes i projectes de tota mena. Les impressions dels comissionats — segons la vella fórmula idiota que han estereotipat certs reporters — són sempre optimistes, no cal dir-ho. A Madrid els reben amb bones paraules i no resolen mai res. Tot mor ofegat i dilatat entre expedients i lligalls, coberts i costats de verní «balduque», entre altres afers, comissions i visites — igualment inútils, però més resignades — de Vitugudino de Arriba o Ciencañanos.

I és curiós que havent-hi a Catalunya un governador general, president de la Generalitat i alcalde de Barcelona, no s'una pena, amb un grupet de facultats, a fer un viatge a Madrid, que es pren ell, no sapiguem mai aquestes comissions amb què serveixen per a entrar el famós viatge a Madrid, com quaranta anys enera. Tot allò que és rapidesa expeditiva per a assumptes de relativa urgència esdevé inhibició còmoda i endossament a ministres llunyans quan es tracta de pietats vitals — grans o petits, poc importa — per a algú.

No discutim ni ens estranyem. Només ens sap greu que el vicí d'anar a Madrid, car, inútil i anacrònic, s'hagi inculcat també una inquietat en els sectors obrers catalans. No val la pena, companys. Anant a Madrid no més afavoriu, i encara en proporció microscòpica, els interessos de les companyies ferroviàries. Els vostres són igualment desatesos a Madrid com aci.

La setmana entrant publicarem en extenso les actes de les reunions tingudes amb altres partits obrers per a tractar de la unificació de forces marxistes a Catalunya.

marxistes diu: «Acceptats per aquestes organitzacions els principis fonamentals del marxisme revolucionari que preveuen la pujada del proletariat a la potència i la creació d'un règim socialista, amb els partits burgesos i neo-burgesos, la conquesta del poder per l'organització armada i la instauració de la dictadura del proletariat, etc., etc.» cal anar precisant llur posició sobre les qüestions concretes.»

La part que està dintre el parèntesi del paràgraf transcrit és la que no se'ns deixà dir i ara que ja ho podem dir ratifiquem la resta de l'article que perd la seva confusió. Repetim, doncs, que això és pura demagogia i que posar la conquesta del poder per l'organització armada, com a programa marxista, amb caràcter exclusiu, significa la creació d'un partit que defesaria un aspecte del marxisme i res més.

Està clar? La resta dels comentaris sobre el nostre article i sobre la nostra actitud no tenen gran interès, llevat d'una cosa sobre la qual volem deixar ben fixada la posició nostra.

Se'ns diu que hem intentat justificar la retirada nostra amb el projecte de fusió de la Unió Socialista de Catalunya amb el Partit Socialista Obrer Espanyol. Efectivament, hem justificat la nostra retirada amb aquest motiu: no ho hem intentat, ho hem fet. Creien que arribats ja a l'acord de la fusió, que donem com a efectiu, era un deure de lleialtat posar-nos ja, en certa manera, sota la disciplina del Partit amb el qual anem a fusionar-nos; d'altra manera podem posar els nostres amics i companys del P. S. O. E. davant de fets consumats que dificultessin les darreres gestions per a arribar a la concreció de la fusió nostra.

La nostra posició fou lògica com ho reconegué el company Nin, i és lògic també el fet de la fusió com diu molt encertadament el company Maurin en les seves declaracions de «La Rambla».

I en això queda afermada i clara la nostra conclusió: que es fusionin per una banda els partits socialistes; que es fusionin per una altra els reformistes. I sempre ens quedarem.

Un delegat de batalla

Dies enera posàvem de manifest que les lleis eren anul·lades o modificades amb la major desimboltura per Decret. Doncs bé, ara hem progressat. El nou Delegat de Treball ho fa mitjançant notes a la premsa. És clar, el senyor Batalla deu raonar de la següent manera: Si el Govern em nomena a mi sense complir els tràmits de la llei, jo puc prescindir de la mateixa llei. Aquesta posició li facilita la tasca de Delegat puix que no necessita ni tan sols consultar-la. Això dona com a resultat la publicació de notes que en un altre país que no fos el nostre tancaríen a una casa de salut el que les ha redactades.

En unes d'elles assenyalava normes per al ter. de Maig passat i amenaça, cas de no complir-les, de dictar normes d'interpretació a tots els Jurats Mixtos. Això, naturalment, serà en els Jurats on hi hagi presidents menors d'edat.

En una altra nota el senyor Batalla diu que la finalitat més important de la Borsa Municipal del Treball és controlar el personal estranger i per tant els altres organismes s'abstindran de fer-ho. Després d'haver dit això l'home s'ha quedat tan tranquil i continua exercint de Delegat. De totes maneres, quan ell ho ha ordenat contra llei, els seus motius tindrà!

Però el senyor Batalla resulta ja un Delegat de idem; tot li sembla bé. Ara demana que es tornin als patrons les quantitats que tenen dipositades per tal de respondre del compliment de sentències recorregudes, quan aquestes condemnen el patró a pagar a l'obrer un salari o unes diferències de sou. No es pot negar

PASSAT PER LA CENSURA

EPOCA IV - NUM 7
BARCELONA
4 de maig del 1935

PREU:
20 cèntims.

Redacció i administració:
A. Lopez de Ayala,
10, principal
(BARCELONA - SANTIS)

Després de Stresa

Stresa, a fi de comptes, ha servit per alguna cosa. Mussolini ha pogut ensenyar-se a les comparses de la seva política, encarregada de fer de l'opòsit amb els cors a les òperes, amb els vestits més variats. En aquest sentit Stresa fou un èxit. Però un fracàs més gran que el de Stresa tampoc no l'havia tingut la política europea des del 1914. No manquen els periodistes babaus que s'han deixat impressionar per l'èxit i el bluff mussolinès, i que escriuen que després de Stresa la nuvolada amenaçadora que enfosquia Europa, a causa d'Alemanya, s'ha esvaït. El que ja s'ha esvaït en realitat, de fa temps, és la intel·ligència de certs periodistes.

El lector voldria saber allò que ha cercat intuítiament a la premsa, o sigui: ¿què dimoni han combinat a Stresa? Perquè, prescindint de les pallassades de Mussolini, a la conferència hi prenen part homes que havien de tenir secretat, ja que representaven nacions serioses, com Anglaterra i França. Doncs bé: no ha estat acordat res, a despit de les afirmacions d'alguns grans diaris que, imitant les informacions italianes, han lloat la claredat dels comunicats que eren, per altra banda, tan poc clars i tan contradictoris que o bé no deixaven entendre res o bé — miracles de l'estil diplomàtic — cadascú ha interpretat les coses segons els seus propis desitjos.

A despit, però, de l'obscura artificialitat de l'estil diplomàtic el que hom reix a comprendre és això:

Anglaterra, després de dubtar llargament, s'ha decidit a associar-se a França per a protestar a Ginebra contra el rearmament d'Alemanya. De fet, pocs dies després va tenir lloc a Ginebra l'altra comèdia i la protesta fou acceptada per unanimitat (Dixy de Dinant) i, però, les amenaces diplomàtiques i empunyades que havien d'afectar Stresa contra l'Alemanya de Hitler no foren preses per raons de... complicitat.

A Stresa, Anglaterra ha demostrat que és desinteressada d'Àustria i ha refusat la seva presència a la Conferència d'ambigüitat que tindrà lloc a Roma el 20 de maig. A més, no vol firmar una convenció aèria de la qual sigui exclosa Alemanya, de manera que el «cordó sanitari» que França volia aplicar contra Alemanya s'ha trencat ja abans d'estar fet. Aquesta circumstància serveix per reforçar l'al·liança franco-italiana i per fer pensar als francesos que si es troben davant de l'Alemanya de Hitler ho denen al «duce», i que de la mateixa manera que aquest ha trait a Hitler no podrà demés traïr França, tenint en compte que el preu de la traïció no és sempre de trenta diners.

França es prometia un èxit a Stresa perquè Laval portava a la butxaca el conveni d'al·liança militar amb Rússia, Itàlia, com es comprèn, ja estava compromesa des del passat gener en virtut dels 174.000 quilòmetres de territori africà habitat per 800 negres. Quedava Polònia que el «duce» creia (i creu encara) poder atraure al grup antialemany. Però la posició d'Anglaterra feu comprendre al mateix Laval que les coses no anaven gaire lises. Anglaterra ha acabat per cedir, però de mala gana, i deixant entendre que només ho feia perquè feu menys forta la resistència de Hitler.

Mentrestant, i quan encara s'estava discutint a Stresa, heus ací que arriba l'adhesió de Hitler al pacte oriental. Dedicat a l'escola del «duce», Hitler està disposat a firmar tots els pactes que vulguin, decidit, però a respectar-ne només la part que li plagi. I així comença la política del canibalisme de Mussolini a Albània i Àustria, arribada en altres llocs a la seva més aterroritzada

aplicació. Va sense dir que ningú no creu en la sinceritat de Hitler i, així, el famós pacte oriental s'ha mort abans d'arribar a viure.

Qui, no obstant, té raó d'alegrar-se de Stresa és Alemanya, que veu com Anglaterra no està del tot al costat de França i com aquesta corre el risc de perdre tots els seus aliats i de trobar-se, quan arribi el moment, de no poder prorrogar més la lletra que circula, tota sola amb la Itàlia feixista (la qual cosa vol dir ben sola, perquè el mitjà més segur de tenir Mussolini en contra al moment del perill és el de tenir-lo per aliat).

El que Alemanya tem no és un trellat com a França i Itàlia, sinó una al·liança activa entre Anglaterra i França. La guerra mundial ha ensenyat als alemanys com és perillós tenir Anglaterra en contra i totes les manobres de la diplomàcia hitleriana convergeixen en aquest punt: apartar Anglaterra de França. Obtingut aquest resultat, és segur que el «duce» farà immediatament una altra cabriola i tornarà a exaltar les virtuts dels alemanys i a invertir, com ha fet durant tretze anys, contra la democràcia francesa, mare de la corrupció, etc., etc.

En aquest cas el que Hitler escriu en el seu llibre *Mein Kampf* seria veritat: Itàlia, Anglaterra i Alemanya contra França i els seus minúsculs aliats. Ara, naturalment, estem lluny d'aquesta meta. Però Stresa ha servit per a alguna cosa i és aquesta: ha demostrat que si França no es desista d'una manera o altra a destruir Hitler (i els altres dictadors menors) serà Hitler qui destruirà França.

UMBERTO ERRANTE

CORDIALITAT OBRERA

Heim parlat, i potser en parlarem moltes vegades, de la unificació de les forces obreres, o, almenys, de flor unitat d'acció, cosa més fàcil d'aconseguir que la competència orgànica estable. Personalment, jo tinc l'honor d'haver-ne parlat fa anys, quan no en parlava ningú, i la satisfacció interna de no haver fet ni dit mai res d'irreparable contra cap grup obrer autèntic. Basta repassar, per exemple, els primers números de *L'Opinió* setmanari (any 1928) per a trobar-hi un article propugnant *Per la unitat del moviment obrer* i alguns altres, i aduïc una polèmica cordial sobre aquest tema, combatut aleshores per ell si s'hi havien d'incloure els socialistes, amb l'estimant company Jordi Arquer; això sense buscar textos molt més antics, que també en tinc d'escrits i publicats amb la meua firma, sobre el mateix tema i a la premsa obrera, a partir del 1926.

D'aleshores ençà ha plogut molt, s'han escurat distàncies, s'han establert contactes i competències per accions conjuntes que en aquells anys semblaven impossibles. No hem fet tot el camí, ni tal vegada podem precipitar un procés al capdavant col·lectiu. Però cal reconèixer que les relacions entre els diferents grups obrers, no solament a Espanya sinó arreu del món, són considerablement millorades.

No hem de treure cap orgull, és clar, d'haver estat sempre més cordials que els altres en les relacions entre companys obrers, ni d'haver propugnat primer que ningú punts de vista després generalitzats, per molt que això ens satisfaci. El fet d'haver dit, en política, una cosa determinada abans que ningú, d'haver previst els esdeveniments o les posicions amb anys d'anticipació, no ens dóna dret a engrir-nos en profe-

Per exemple, la setmana passada no vam poder dir una paraula del Primer de Maig, malgrat que en ple temps de la Dictadura hi haurien dedicat númerus extraordinaris. Tampoc no vam poder dir una paraula — i tots els diaris n'aven plens — del conveni del *snayor Pich* amb la companyia de tramvies. En fi, no reclamem a cas queixem, però esperem tenir, almenys, el dret a demanar el mateix tracte que els altres periòdics barcelonins troben. Per molta que sigui la predefició — al capdavant honrosa per a nosaltres — que tenen per a l'òrgan de la U. S. C. en els centres oficials, no és lògic atorgar-nos dificultats a les moltes i grans que ja comporta per a tots l'aparició d'un periòdic en les circumstàncies presents, sotmetent-se a totes les restriccions que imposa l'autoritat de fet.

Esperem, doncs, que serem atesos i compesos per uns i altres, i que els nostres companys també ens faran càrrec d'aquestes dificultats.

Degut a la Diada del Primer de Maig, hem hagut de mencionar la present edició del nostre periòdic escrivint la major part del seu text abans de dimarir. Per aquest motiu no hem pogut dedicar aquesta setmana cap columna al Congrés de Cooperatives de Madrid, acabar d'imprimir. En el número vinent ens ocuparem de la reunió amb l'interès que mereix.

tes i a retreure després perennement una primàcia que no concedeix cap superioritat. Però ens autoritza, així sí, a recollir i establir en forma viable la consigna per nosaltres llançada, quan circula per sectors vastos i apareix deformada poc o molt als propis ulls dels peccadors. Si més no, la nostra consciència demostra una fideïtats als propis principis doblada de lleialtat envers els altres, i una serenitat de judici que es tradueix en un tracte digne als companys sincers, encara que a esones els hagi ofuscat una passió incontrolada. No serà excessiu que en torni a parlar, doncs. Ho fare, també, altre cop, amb caràcter estrictament personal, encara que sotmes en tot moment a aquella disciplina imprescindible en un partit de classe com la U. S. C. Per això prescindiré de les negociacions — reeixides en part, en part ajornades — per a la lluita, mai inútils, i sobre les quals ha de pronunciar-se en tot cas el Partit mateix, a través dels seus òrgans autoritzats, i em limitaré a fer unes suggestions que em penso que tots poden recollir.

Sigué quin sigui, en definitiva, el resultat de les gestions empreses, que tots voldríem que fos el més convenient als interessos obrers, és evident que ja existeix en forma tàcita un acord de principi sobre alguns punts. Deixem de banda, doncs, els aspectes encara en litigi, i atem-nos a allò que ja ens uneix, mireu d'arribar a un acord.

En aquest sentit penso que, sense necessitat de gamres reunions, ni acords de comitè, ni pactes formals, podríem establir de manera fàcil una entesa que consistís, més o menys, en els principis següents:

Defensa de l'acció política.

Resignació cristiana i inconformitat socialista

Se'ns fa difícil comprendre i fins ens repugna confessar, de primer moment, com pot sentir la rebella socialista aquell que està penetrat de la resignació cristiana i no obstant si verquem de comprendre el que n'alega sola la resignació cristiana, mirant com a marxistes les causes profundes de les necessitats humanes i sentint com a cristians de Jesús el màxim amor als homes, i anant-se a aquestes actituds s'esvaïa i, en el seu lloc, sorgiran amb precisió dues posicions humanes que no sols no són antitètiques sinó que s'acareixen recíprocament del fet de delimitar-ne els camps.

En efecte, resignació cristiana, renunciament budic, fatalisme alarà, nihilisme rus, i més modernament teosofisme, espiritisme, christian science, totes aquestes actituds, corresponents a diverses religions, no són res més que la cristianització o una mateixa reacció o inèrcia enfront del sentim de l'inevitable que pesa damunt la condició humana, com la tan damunt la seva carn. Sentiment de l'inevitable més o menys formulat en cada u de nosaltres, però sempre i universalment a l'arrel de totes les limitacions duent els homes a la passivitat i a la inèrcia com la tan, universalment a l'origen de totes les necessitats, és a l'arrel de totes les ambicions i interessos que duen al voler i a l'obrar. Sentiment de l'inevitable, tant més dens com més les condicions de vida, de pobresa, de feblesa, d'ignorància atenuen el seu pes i limiten la voluntat de l'home. Inevitable de la malaltia, de totes les febleses, des de la iniancia a la mort, de les inundacions,

de l'exil, dels sísmes, del no comprendre i, més encara, de tot allò ancestral que pesa damunt nostre, que ens impulsa o ens limita, ens fa coratjosos o tímids, hàbils o ineptes, intel·ligents o mal dotats, allò que clou els llavis de l'home just enfront de les accions dels homes perquè se senti mancat de mesura per a juljar.

La universalitat d'aquest sentir i la seva reacció d'inèrcia, posició primera, inconscient de tot home, d'acord amb la llei del mínim esforç, han fet que damunt de la base d'un sentir real les religions poguessin néixer, créixer, desenvolupar-se i esdevinir unes forces socials incomparables, forces que poden ésser atacades, desviades però que viuran en una o altra forma — ¿què és si no la resistència passiva gandhiana? — mentre quedi un bri d'inevitable i a la mesura d'aquest inevitable.

Damunt d'aquesta inèrcia la religió ha dit al budista: «No desitjis, no anhels, cerca tot apagament i trobaràs en el no-res la felicitat suprema del nirvana», i el nihilisme rus, amb poca variació, a segles de distància va repetir el mateix. La religió ha parlat al musulmà i li ha dit: «No cal que el moguis, el que ha d'esser serà, davant de casa seva espera que passi el cavaller del teu enemic». I després d'haver estat rebuda i anhel d'igualtat la religió també ha dit al cristià: «Sigueu pobre, sigueu ignorant, sigueu desvalgut, al cel trobaràs tota recompensa». I els homes, en gran nombre, han acatat allò que tan bé s'adeia amb l'actitud natural d'inèrcia que de primer moment produeix la consciència de l'inevitable.

Però ha vingut el Socialisme vingent a donar als homes i a les condicions per a penetrar la causa de les seves actituds i a fer-los passivitat, no emble a l'acció. «El que fe home ha fet, no és pas la seva actitud inerta de resignació evorera, és el gest heroic d'home conscient que, redreçant-se enfront de l'inevitable, mesura les seves possibilitats. Tenen-volen les limitacions. L'incomprendible, l'insoluble són enfront teu, et barren el pas, però, inquietat i pensant per a comprendre, mou-te lluintant per a abastar que encara que resti sempre entorn teu un món d'incomprès i d'innasol, en aquest combat noble contra la tenebra i el mal que t'envolten està tot el sentit de la teva vida d'home, de la teva humanitat conscient, tota la riquesa de la teva personalitat. Ja el sentim tot l'inevitable que pesa damunt nostre i sabem que sempre en quedarà prou per a estimar compadit, però també alibrem la llum de la raó i la flama de les voluntats alliberadores i volem estimar admirant. Llum i flama assenyalen la ruta del Socialisme mentre feixuguesa i ombra regnen en la inèrcia resignació religiosa.»

Així ha parlat el Socialisme i els seus accents d'inconformitat, de rebella contra l'ordre existent han estat enfront de la resignació cristiana com la vida és a la mort i la llum a l'ombra. I mentre la resignació cristiana ha de tement-ho tot del Socialisme, si aquest sap il·luminar-ne el fons, la inconformitat social ha de guanyar-ho tot del coneixement profund d'aquestes successives resignacions que totes les religions han fomentat, conreat, fet créixer i enfortir.

I aquesta és la superioritat resplendent del Socialisme damunt de tota confusió religiosa. La felicitat de la seva posició ideològica, de cara a la veritat, que sense trets preconcebuts penetra en les necessitats que uneixen els homes i en els interessos que els separen, per a fer recular els li-

Atenció al moviment sindical i cooperatista, sense imposicions partidistes dntre ell per a evitar reaccions contràries.

Campanya pro restabliment de la legalitat burgesa, en la part que ens reconeix drets.

Afirmació dels drets de Catalunya i els altres nuclis nacionals.

Renúncia, en la propaganda pública, de tot atac violent entre els diferents sectors marxistes, per bé que respectant a cadascun, com és natural, l'exercici lliure de la crítica.

Defensa de la U. R. S. S.

Campanya contra la guerra, i algun altre punt, potser, que no he encertat a establir.

Part d'aquest programa, part d'aquesta campanya conjunta ja s'ha fet altres vegades, amb resultats beneficiosos per a tots. Jogo proposar a tots els companys — els de la U. S. C. i els de tots els partits marxistes de Catalunya — que examinin aquesta suggestió i si, com em sembla, la troben viable, la portin, tots plegats a la pràctica amb completa bona fe. Així, sense lligar-nos per cap pacte solemne, sense travar-nos gens els propis moviments, podrem aconseguir avantatges comuns i acabar d'establir entre nosaltres la cordialitat necessària.

La resta són els problemes que ens separen, ben importants per cert. Que els organismes responsables dels partits continuïn el seu examen, que els resolguin, si és possible, de comú acord, i si és impossible fixem clarament la delimitació de les doctrines respectives sense establir incompatibilitats violentes. Mentrestant, i tant si han de reeixir com si no les negociacions, haurem fet una tasca conjunta que no ens pesarà gens.

GRANIER-BARRERA

Documents

La 70 reunió del Consell de l'O. I. T.

(Servei de premsa de la S. D. N.)

El Consell d'administració de l'Organització Internacional del Treball ha celebrat la seva 70 reunió sota la presidència del senyor G. de Meneus, delegat italià a Itàlia, en qual, després de recordar com està format actualment el Consell per l'entrada de Nord-Amèrica i de la U. R. S. S., saluda els seus representants. Aquests hi correspongueren expressant el desig de col·laboració dels governs respectius.

El senyor Funarsson Saunders, nord-americà, explicà la millora econòmica produïda per les mesures preses al seu país. El delegat soviètic, company Markus, digué que seguiria els treballs de l'O. I. T. amb tot interès, i que les conquestes dels treballadors a la U. R. S. S. i l'èxit de la seva legislació social hi podien ésser molt útils.

Passant a l'ordre del dia, s'acordà preparar la reunió marítima de la conferència internacional del treball. Es discutí el problema de coordinar els diversos moviments que tendeixen a la millor utilització del temps lliure dels obrers. S'acordà crear un comitè de tres membres per a estudiar l'assumpte. Després s'examinà la possibilitat que l'O. I. T. continuï l'obra empresa per l'Institut Internacional d'Organització Científica del Treball, i s'acordà crear provisionalment una oficina que estudiï aquests problemes.

El Consell s'assabentà de les resolucions votades per la Comissió Consultiva d'Obrers i Dada que les que es relacionen a la formació professional a l'Estret de Gibraltar i l'representació de la reglamentació del treball dels empleats de banca seran comunicats als governs.

El senyor de Michelis cedí la presidència al company Merleus, vice-president obrer, per a defensar la proposició que ha presentat a fi d'estendre la protecció internacional del treball als obrers que no en gaudeixen i demanar que es busquin els mitjans d'obtenir un mínim de protecció per a aquests. Proposà d'examinar les convencions adoptades per tal de veure si encara estan justificades les excepcions, derogacions, exclusions,

etcètera. Per altra part el senyor Michelis, tenint en compte la situació en els països que no han ratificat els convenis internacionals o que n'han ratificat un petit nombre, demanà que es consideri la possibilitat d'adoptar un conveni internacional de caràcter general, per mitjà del qual els Estats es comprometrien a garantir a tots els treballadors, sense excepció de cap mena, almenys l'aplicació dels principis essencials de legislació del treball que figuren a la part tretzena del tractat de pau. Interviugueren diversos oradors. El company Jouhaux, representant obrer francès, es mostrà conforme amb la supressió de les restriccions i derogacions, però no creu en el conveni general que proposa de Michelis, el qual podria ésser perillós per als obrers que ja gaudeixen una legislació avançada. Preferiria recordar als Estats llurs obligacions com a membres de l'O. I. T. El representant patronal noruec Oersted es pronuncia en el mateix sentit. Finalment, s'acordà sotmetre la iniciativa italiana a les comissions agrícola i marítima. L'O. I. T. informà sobre les excepcions i derogacions.

Després parlà el company representant de l'American Federation of Labour, el qual remarca que era el primer cop que es feia sentir al Consell la veu dels obrers nord-americans. S'estrenyà que a Ginebra continués discutint-se la setmana de 40 hores entre els treballadors dels Estats Units ja entrats a les 3011.

El representant obrer grec presentà el seu projecte de desembre a la conferència del 1935 que aminorà la reducció del temps de treball a la indústria tèxtil a l'ordre del dia de la conferència del 1936.

Finalment el director de l'O. I. T. explicà les condicions en què serà abordada la discussió de la reducció del temps de treball a la conferència del juny vinent, i es declarà clausurada la reunió.

La 71 reunió tindrà lloc a Ginebra aquest 31 de maig.

(1) Brindem aquesta declaració i les següents, al tècnic senyor Serrat i Bonastre que pretén que era una nitcesa de voler reduir el temps de treball.

Secció oficial

Per causes estranyes a la nostra voluntat, ens hem vist obligats a ajornar el grandios act d'afirmació socialista i de fixació de l'actitud de la U. S. C. en els moments actuals que havien decidit celebrar demà, diumenge, en un ampli local de Barcelona, acte anunciat repetidament a JUSTICIA SOCIAL. A penes serà possible celebrar-lo, farem la propaganda necessària i tindrà lloc en la forma que exigeix una manifestació pública del Partit tan important com aquesta; primera que celebrarem oficialment després dels fets revolucionaris.

El company Joan Coloma pronuncià el dia 3, a l'Associació de funcionaris de la Generalitat de Catalunya, una conferència sobre «Drets i deures dels funcionaris públics».

Les comarques

BADALONA

mits de l'inevitable tot eixamplant el camp del possible. Aquesta notada és la que li dona la força viva d'una flama nova, la que permet al socialista de dir al catòlic: «El nostre Socialisme és més amunt que el teu cristianisme perquè la nostra espiritualitat està més alta que la teva. Cerques la teva apagant tot desig, nosaltres volem viure plenament el desig de veritat i de llum. Per això volem que un intèrès migrat vingui a substituir el migrat interès individual; que una lluita única, unànime, contra el mal i la mentida vingui a substituir la lluita entre els homes; que una unanimitat d'esforç vers el comprendre i l'auassar interessos ineluctables vingui a substituir el renunciament passiu, inert, enfront de l'inevitable. El meu crit de revolta no cap en el teu programa perquè el destrueix, però el teu acte de resignació cap en el nostre que el comprèn perquè el sobrepassa.»

MARIA PI DE FOLCH

A la fàbrica de teixits coneguda per Can Martri, propietat de Josep Rabentós, en la qual hi ha ocupats entre homes i dones uns quatre-cents obrers, fins fa pocs dies alguna secció feia hores extraordinàries i en l'actualitat treballen tots. Això vol dir que tenen feina. Doncs bé; el dissabte 21 de febrer en anar a cobrar es van trobar amb un rètol que deia: «Aviso. Por orden de la delegación patronal se previene a todos los trabajadores de esta casa que tienen cinco semanas para buscar trabajo. Pasado dicho plazo se cerrará la fábrica.» És a dir que aquest senyor Rabentós, veient que feia una mala obra, ni tan sols es va dignar acomiadar els seus explotats, els que amb la suor del seu front han fet que pugés retirar-se com ho faria un home de consciència neta i tranquil·la. No; ho ha fet amb un rètol. L'obrer no és digne que se li dirigeixi la paraula.

Com sigui que aquest senyor Rabentós ja ho ha fet diverses vegades això de tancar per obrir al cap de tres mesos i poder fer tria, no ens estranyaria que fos una de tantes. Però és que, malgrat la situació actual, les lleis socials encara en vigor permeten fer aquests jocs tan nets? Ens dirigim a les autoritats perquè, malgrat tot, tenen el deure d'evitar-ho. Cal fer justícia, si és que existeix, en casos com aquest.

B. D.

LA U. S. C. A PIERA

El diumenge propassat dia 28 el company Frongós donà una conferència a la vila de Piera, invitant als companys d'aquella localitat. Vam acompanyar en Frongós i vam explicar els interessos dels obrers de la zona. Vam parlar de la necessitat de crear una Federació de Comarques de la U. S. C. a Piera, i altres problemes de la rodalia.

La conferència va estar adreçada a enlitar la necessitat d'unir els esforços dels treballadors del camp per constituir sindicats cooperatius capacitats no sols per fer les seves compres en comú i treballar conjuntament, sinó preparar-los a l'efecte que els siguin els que subministren directament al consum els productes que elaboren.

L'acte constituï un èxit i l'auditori que emplenava el local del Centre on es donà la conferència va poder apreciar el sentit pràctic de les orientacions dels nostres homes en matèria d'economia col·lectiva.

EL 1er. DE MAIG A RODA DE TER

Havia d'ésser Roda, el nostre vell fortí, on la U. G. S. O. donés el seu primer acte després del 6 d'octubre. El company Frongós va donar-hi el 1 de maig una conferència descabdellant el tema «Com hem de celebrar ara el primer de maig».

La dissertació del president de la U. G. S. O. fou seguida amb manifest interès pels companys als quals anava adreçada, entre els quals es trobaven antics militants en el camp polític i sindical.

El desenrotllament de tot un pla d'assegurances socials, que la U. G. S. O. té en projecte portar a terme, impressionà agradablement l'auditori, que veia a través de les paraules del company Frongós l'existència d'una central sindical que interpretava la voluntat del proletariet de Catalunya per primera vegada, sent-se fer renúncia de res.

Els companys de Roda de Ter, conseqüents i entusiastes, varen fer en la diada d'aquest primer de maig tot el que les circumstàncies permeten.

pro presos

assistia al festival de germanor catalana

divendres 10 · 10 nit

poliorama

Ha mort Francesc Botella

Quan era encara jove, i podíem esperar molt d'ell, ha mort, en moments que ningú no ho hauria dit, el company Francesc Botella, víctima d'una broncopneumonia.

Botella — con Jové, com Viladomat, com Frongós, com tants altres companys — era un d'aquells militants activíssims de la C. N. T. del any heroics, i amb ells havia portat al nostre partit creixent una experiència molt útil i un sentiment viscut de solidaritat i d'organització. Com la gran majoria d'ells, ja feia anys que estava distanciat dels actuals procediments del que resta d'aquell règim, i havia intentat, sense èxit, posar-se a part mitjançant un esforç. Dir-ne la U. S. C. havia ocupat careres diverses en juntes de secció, havia presidit la Federació Comarcal del Barcelonès i havia estat delegat en la majoria de Congressos. També havia col·laborat brillantment en la conferència de JUSTICIA SOCIAL durant la seva època anterior.

Per haver coincidit la seva mort amb la diada del Primer de Maig, quan no apareixien diaris, la trista nova no va ésser coneguda a temps per tots els companys. Així i tot van saber-ho molts d'ells, i l'enterrament, que va tenir lloc abans d'ahir a la tarda, constituï una demostració de sentiment ben remarcable.

Rebin els seus, i particularment els seus germans, també camarades, el condol de la U. S. C. de C.

Sessió de cinema

La Joventut està ultimant els preparatius per a la realització d'un magnífic festival de cinema contra la guerra. Es projectaran dues o tres pel·lícules de caràcter antiguerrer. Oportunament es donarà a conèixer el programa i el local.

D'administració

PREGUEM a tots els subscriptors que llurin llurs quotes com més aviat millor. Depèn d'elles que continuï apareixent JUSTICIA SOCIAL.

Tota la correspondència a administrador de JUSTICIA SOCIAL, Angeles López de Ayala, 10, principal, segona Barcelona.

Els girs a nom de Joan Rull, Nàpols, 287, entresol, segona, Barcelona.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre	2'50
Semestre	5'00
Any	10'00

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA

Corta, 678, 2.ª - Tel. 26875

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprintant el treball en aquestes activitats.

Rumatisme, Paràlisi, Anquilosi,

per A. RENARD

Massagiats

Ligall, 87, prof. 2.ª

De 3 a 6 tarda, cada dia menys diumenges

Acadèmia de TALL i CONFECCIÓ PROFESSORA

Rosa S. de Comorera

SISTEMA NOU RAPID SENZILL

S'aprèn a tallar tota mena de vestits en poc temps

Hores de classe DE 3 A 6 O DE 7 A 9

Floridablanca, 101, prof. 1, tercera

BARCELONA

Les afiliades a la U. S. C. i l'hrs filles gaudiran d'una rebueta

COMPANY. Repareu els vostres aparells de ràdio i fonògrafs

Tallers "ZEUS"

DE Joan Montlleó

Sopelveda, 174 Telèfon 30553

El projecte del ministre d'Obres Públiques, Guerra del Rio, sobre l'atur forçós, afirma que resulta el més complet que s'ha fet sobre l'assumpte. Deu ésser millor i tot, que ja és dir, d'aquell altre famós i urgentíssim que fa un any i mig llarg van presentar Gil Robles i el seu Anguera, i que després s'ha evaporat.

I els aturats forçosos? Bons, gràcies. A força de projectes completíssims, ja s'acabaran un dia o altre, encara que sigui per inanició.

Abans, per fer ploure a pagès, feien allò que en diuen rogatives. Ara n'hi haurà prou amb organitzar alguna festa del llibre perquè plougui de tant en tant.

Ves per on han de sortir disminuïts els mèrits de les imatges. O és que el Déu catòlic vol demostrar que és enemic de la cultura i justificar així els autos de fe?

El governador general ha establert una censura de la censura de films.

A Sevilla hi hagué un banquet a honor de l'alcalde i els consellers republicans.

Is lerrouxistes van pertorbar l'acte. Val a dir que els mateixos companys canbiers que servien els comensals van treure a bufetades els intrusos.

El comissari de policia va explicar després els fets dient que allí s'havien donat crits contra la República actual — segons explica el *Cièro* — i visques a la del 14 d'abril.

A Alemanya, Hitler ha suspès per tres mesos tota la premsa catòlica i protestant, i acaba d'endogalar encara més la que gosa publicar-se malgrat tot.

Es aquella «renovació dels valors morals» que saludava amb goig *El Debate*.

Que diran ara els nostres catòlics, tan enverosats dels governs forats?

Cal notar que, a cada nova emissió, Barcelona disminueix la proporció d'inversions en paper de l'Estat. Abans ja solia quedar endarrerada, per raons molt comprensibles, de Madrid i de Bilbao, places bancàries més fortes, però ara ja queda fins per sota de Saragossa.

Malgrat la influència del senyor Marraco, és un símptoma. I confessem que no ens fa fred ni calor.

L'Acadèmia de Ciències exactes, malgrat el seu nom, és sabut que es dedica a coses tan apartades de les activitats que hom li creuria pròpies com és ara exercir la censura eclesiàstica damunt de certes obres teatrals. No se li coneix altra missió pública relacionada amb l'exacitad que la ben modesta de donar corda a un rellotge, del qual tots ens fivem fins avui com a expressió suprema del rigor científic. Però ara hem descobert — amb horror, per què no dir-ho? — que l'Acadèmia no serveix ni per a això. En efecte: d'un temps ençà, aproximadament d'ençà que els savis acadèmics fan incursions pel camp literari en qualitat de censors, el rellotge de la sapient Acadèmia de Ciències exactes no ta a l'hora!

El cap de policia ha tornat a reclamar que els ciutadans l'ajudessin en la seva missió de guardar l'ordre, i fins ha publicat unes instruccions detallades per als presumptes atracats.

Coincidint amb aquestes prudentes mesures, la reorganització de la policia que anunciàvem la setmana anterior ja ha tingut lloc. Segons els diaris, el cap de policia ha passat el seu despatx al segon pis, on hi havia hagut altres antecessors seus. El nego-

ciat d'inspecció de guàrdia ocupava el local que ara ocupava el ronió de persecució d'atracadors, on anteriorment hi havia les oficines de la brigada criminal. Les habitacions que ocupava actualment la inspecció de guàrdia estan destinades a la brigada d'estrangers, i el ronió especial passa a ocupar altra vegada un despatx que ja havia tingut.

El mateix dia que apareixia al Butlletí oficial de la Generalitat un decret del Govern central deixant sense efecte la concessió acordada a l'Institut Nàutic de la mediterrània, d'administrar la matet de la consiguació de matet de l'Escola de Nàutica de Barcelona, tenia lloc la primera jornada d'un campionat escolar de natació.

Cal acotar certs detalls. L'Institut Nàutic és un organisme de la Generalitat. L'Escola és de l'Estat. I, en els campionats, paradoxalment, els alumnes de l'Escola de Nàutica es van classificar en *darrer lloc* de natació (1), amb dos punts contra 52 que tenia l'equip guanyador, compost de companys obrers de l'Escola del Treball.

Es clar que per a ésser capità de vaixell no és imprescindible saber nedar...

Ja fa uns quants anys, llegiem les cartes de Rússia que Josep Pla publicava a *La Publicitat* i tots els reportatges del mateix autor. Confessem que el seu estil ens havia plagut força. Avui, però, el Josep Pla del plat de lentilles ja no és aquell que coneixiem. Avui s'atreixe a dir que el primer de maig és una data fatídica. No ens estranya que hagi arribat tan avall, perquè per danunt de tot el que ha escrit recordem clarament una auto-revelació. Diu en un dels seus llibres: «Jo sóc un home que li plau passejar-se amb la cigarreta a la mà i el bastó a la mà i anar-se'n pel món de la ciutat».

Pérez Madrigal, ex-radical-socialista i, ara, radical-cedista, en una conferència sobre la indefensió en què es troba Espanya de cara a una guerra va dir, com aquell que no diu res, que amb mil cent milions de pessetes quedarien protegides les costes i que considerava un deure civí advertir la pàtria.

Ens temem que aquest deure civí hagi estat desveltat per les empreses de construccions navals.

El corresponsal de Sevilla d'un diari de Madrid escriu: «Tercer dia de feria. Sevilla, 27. — La entrada de ganado en feria ha sido de 3.700 mulas, 1.449 vacunos y 1.745 cerdos.»

L'article 72 de la Constitució diu: «El president de la República prometrà davant les Corts, solemnement reunides, fidelitat a la República i a la Constitució.»

La diada de sant Jordi, aquest any, tingué un rellu extraordinari. Fins comuó a la Generalitat (a la capella), acte religiós al qual assistiren els diputats de la Lliga.

Després, xampany i cigars. Tothom content, compartint l'eufòria.

En un Estat laic que hom no hauria de pagar les creences religioses dels altres.

La relació entre la Sepu i els seus dependents és fortament anòmala. Tots els empleats signen un contracte per dos mesos, que l'Empresa pot anar renovant mentre li convingué, i cada setmana es produeixen considerables acomodataments i signatures de nous contractes, que tenen la vir-

7 dies

tut d'omplir de pànic la dependència de la casa.

Tant és així, que d'igual manera que existeix el canyet de l'automòbil de la Sepu ja en diuen la sepu llura del dependent. Tot plegat dona a entendre que potser tenia un xic de raó Hitler amb l'expulsió dels jueus alemanys. Que si s'han pogut instal·lar tan comodament a casa nostra es deu a l'ajut dels jueus espanyols, que com En Gari, posem per cas, han finançat els seus negocis.

Caldrà tenir memòria.

Ha arribat a les nostres mans un manifest del Front Nacional Revolucionari, integrat per uns quants dissidents de l'Esquerra i d'altres partits, que diu coses molt divertides. La que més ens ha plagut és l'afirmació que els homes de l'Esquerra, Acció Catalana, P. N. R. E. i Unió Socialista de Catalunya són, «tots ells, milionaris, uns, molts rics els altres. Capitalistes, tots; burgesos, tots.»

Quan això ho afirma en Domènec Ramon, ex-secretari del Conseller de Treball de la Generalitat i, segons tots els símptomes, autor de l'esmentat manifest, bé ens ho haurem de creure. I si hi ha algun company que no hi està d'acord — que ho dubtem — pot entaular un procés per difamació.

On s'és vist, això! Tractar-nos de milionaris!

Segons l'editorial de *La Veu* de dimarts, es dedueix que la Lliga està molt contenta.

Perquè li han donat facilitats, amb l'últim decret de la Generalitat (en reposarí els consellers a l'Ajuntament de Barcelona), per a continuar les seves polítiques.

Perquè, ara, i del braç dels seus abans refusatges, podran veure's millor amb els mitjans per defensar l'absentisme polític i administratiu.

Hi havia una pista per a descobrir el possible autor d'un crim ressonant. Desgacitadament, ja no hi ha pista. Resulta que aquell suposat autor s'havia mort un mes abans.

Com que calia donar als ciutadans l'exemple de submissió als desigs del govern, el qual volia que el Primer de Maig treballassin molts obrers, el senyor Pich i Pon va donar l'exemple.

Del *Fall Oficial* de dijous:

«A dos quarts de deu, el governador general de Catalunya es traslladà a la residència del President de la Generalitat, on va sopar en companyia del seu secretari particular, senyor Pich i Salanich...»

El ministre de la Governació, senyor Portela, ve fer entre altres les manifestacions següents, el migdia del Primer de Maig:

«Estic segur que a França no s'ha celebrat la festa d'avui amb tant d'ordre i amb tant d'entusiasme com s'està celebrant a Espanya, i ben especialment a Madrid. Cal tenir en compte que França és un país democràtic; doncs, bé, és molt possible que no hagin tingut aquesta normalitat tan insuperable com la tenim nosaltres.»

L'ex-camarada obrer MacDonald escriu al *New Letter* un article contra Hitler que causà sensació. En preguntar-li un diputat sobre l'oportunitat de publicar-lo, MacDonald va declarar als Comuns que trobava molt bé l'article.

D'això també se'n diu diplomàcia... i modestia.

Al Ferrol, els parroquians de

cafés, bars, etc., es servien ells mateixos. És un bon procediment, que caldrà implantar per cada dia. Almenys els clients, és segur que no hi perdrien res.

No hem sentit dir res més de la famosa Comissió Parlamentària que havia d'establir les preteses culpes dels senyors Azaña i Casares.

Ni d'aquella altra que havia de sancionar les del senyor Marcellí Domingo en matèria d'exportació de blat.

Que fan els moralistes que manen?

Conte alemany que es pot traduir al català.

Otto i Fritz passegen. Otto diu:

— Has vist, d'ençà que governa el Führer, com tot ha canviat? Els obrers treballen, somriuen, canten. Tot respira optimisme. Ens hem salvat de la crisi.

— On ho veus? Jo veig la mateixa misèria que abans. Centenars de milers d'obriers parats, tristos i miserables. Els carrers plens de mendicants i els hospitals atapeïts...

— Ves, ves — interromp Otto,

nerviós — Es veu que no llegeixes els diaris oficials.

El cap de les forces d'Assalt nacional-socialistes ha declarat que la depuració iniciada continua implacablement i que exigirà encara el transcurs de cinc o sis mesos per a ésser completada.

Malgrat això, Victor Lutze és optimista.

Té raó. Nosaltres coneixem partits cleptomans, com el partit radical, posem per cas, que no poden ni pensar-hi en una depuració interna. Perquè, a veure: qui depuraria a qui?

El «summu» d'un lerrouxista: aprendre la paraula a un company.

I de la censura, què?

Conversa:

— Que em preparin el cotxe oficial.

— Quin?

ben resolta és l'obertura del carrer de Fortuny, ja acordada per l'Ajuntament popular. Van tirar a terra una paret de maons, van fer discursos i fotografies, van posar en comptes d'aquella paret una altra paret de fusta, i ara tampoc no s'hi pot passar.

FEIXISME I ANTIFEIXISME

Recels. Desconfiança. Impaciències provocatives... El ministre francès de l'aire ha donat ordre severíssim a les esquadretes zeries per a evitar que els aparells alemanys continuïn volant: «per casualitat» damunt les regions frontereres. «Els avions militars francesos abatràn qual-sevol aparell estranger que burli les ordres prohibitives.»

Els atletes es queixen amargament de la persecució — acaronada — de les lligues esportives — de que els jueus els releguissin de Març. Insuquen la creueta olímpica perquè castigui — i els manaments? — implacablement els governants que fan complir les lleis. En canvi no parlen d'Alemanya.

L'exegeta Rosenberg segueix la violenta campanya empresa contra el catolicisme. L'anomenada «lei de premsa» suara posada en vigor prohibeix la publicació de la «bona premsa». Els diaris religiosos (vol dir catòlics) queden severament interdits. Tan poca influència té el «religiosíssim» volador de ponts von Papen?

Aquesta llei, que ha causat tanta indignació en els medis catòlics mundials, intenta acabar amb les societats anònimes periodístiques que amb l'excusa de la religió «només procuren fer diaris que donin bons guanys». «Què en deu pensar la gran empresa catòlico-mercantil de *El Debate*, Ya, etc., etc.»

L'*Oeuvre* ha dit que Polònia i Itàlia procuren impossibilitar la conclusió del pacte franco-soviètic. Polònia està lligada amb Alemanya. Itàlia és enemiga d'Alemanya. Això no priva que Itàlia i Polònia s'entenguin perfectament. Però on són la moral i la dignitat del capitalisme?

Anglaterra envia oficials del seu exèrcit a Alemanya. Com a compensació, aquesta nació n'envia a Anglaterra. Per altra banda, el Reich per a donar més força a aquest intercanvi d'estreilles bèl·liques i demostrar la seva gran amistat envers el Regne Unit es prepara a construir un gran nombre de submarins i de vaixells de guerra. Una perillosa competència marítima per a Anglaterra.

A París, aprofitant les «vacances» de Pasqua, hom ha celebrat un interessantíssim congrés de joventuts. Hi han concurregut joventuts republicanes, socialistes, comunistes, socialistes, estudiantines, social-católiques, etc., etc. Com és de suposat, aquesta reunió fou organitzada per agrupar els joves de tots els països — delegacions de 20 nacions — per a lluitar contra la guerra i el feixisme. L'elemental C. G. P. U. participà com a convidat.

Les forces franceses d'extrema esquerra porten a cap una enèrgica campanya contra la llei dels «2 anys». Malgrat els obstacles insuperables que troben a cada pas, els organitzadors d'aquesta campanya esperen aconseguir excel·lents resultats. L'ambient és propici.

Itàlia no es decideix a castigar els «bandits» etiops. Ensenya les dents però no mossega. Mentrestant, Abissínia absorbeix els productes nipons. Els capitalistes italians, francesos i anglesos han de contemplar impassiblement la invasió comercial japonesa, sense poder intervenir.

El dumping nipó conquista nous mercats amb els productes més inverosímils. Alemanya beu cervesa japonesa! Una cervesa bona i molt barata. Els industrials afectats per aquesta invasió humida n'han protestat i sembla que han aconseguit algunes prometes oficials. Cal no oblidar que el Japó és un bon client de Krupp, de Farben, de Junkers, etc.

Monde ha aconseguit d'introduir al «paradis hitlerian» 2.000 exemplars dels manifestos pacifistes adreçats al poble germànic per Romain Rolland i Henri Barbusse. Aquests manifestos han estat degudament traduïts a l'alemany. Hom anuncia noves remeses.

Al President Roosevelt li ha sortit un temaq empèdior: el senador Long. Segons referències, el programa de reconstrucció (?) que defensa aquest nou denagor fa cada dia més adeptes. El *New Deal* amenaça ruïna. El gegantí capitalisme ianqui respira...